

Igazán mehetnél te is a henteshez néha, ha már olyan különleges a gusztusod, hogy még azt is megmondod, konkrétan melyik sonkából hozzak neked, bosszankodott papa, és lerakta a kis darab sonkát az asztalra, én pedig felemeltem a húst, megszagoltam, majd vágtam belőle egy vékony szeletet. Becsuktam a szemem, ráharaptam a sonkára, papa pedig tovább bosszankodott, hogy ha már ennyire ízlik, hát tenned is kellene érte, nem csak várni, hogy az öreg az asztalra rakja. Mit gondolsz, az őskorban az aggastyánok jártak vadászni? Ilyenkor csak nem mondhatom, hogy igazából nem is merek bemenni a hentesüzletbe, mert amilyen pancser vagyok, az első szavammal lebuktatnám magam a hentes előtt, hogy esténként a dombról nézem papa távcsövével, hogyan tornázik a lánya az üzletben sötétedés után. Papa egyik nap korán keltett, rám parancsolt, hogy ideje férfinak lennem, ma én megyek a henteshez, én pedig tudtam, felesleges vitatkozni papával, de azt is tudtam, nem fogok bemenni a húsboltba. Az üzlet előtt többen várakoztak, láthatóan presztízs volt elsőnek lenni. A hentes a virslifazék fölé hajolt, mintha reggeli arcgőzölését végezné, majd elégedetten csettintett kettőt a virslifogó csipesszel, mire beléptek a vendégek a húsboltba. Az ajtót nyitva hagyták, így nem csak láttam, hallottam is mindent. Az összes férfi virslit kért, és az első harapások után kérdezték, mi a titka ezeknek a virsliknek, és hentesünk erre azt felelte, hogy a húst még azelőtt kell beletölteni a bélbe, hogy az utolsó lélekmócsing is kiszállna a rostok közül, és a férfiak úgy kiáltottak fel az első harapások után, mintha a disznólélek még valami utolsó titkot akarna elárulni, mielőtt emberhússá lesz. Én meg nyeltem egy nagyot, mert mi van, ha ezzel nem a friss vágásra utal, hanem arra, hogy juhbélbe tölti azt, aki szemet vet a lányára. Bemész, vagy csak báméskodsz, kérdezte egy női hang. Megfordultam. A falu új lakója, Amál néni állt mögöttem. Tessék bemenni, én csak úgy várok, válaszoltam. Érdekes szokás, mondta, majd belépett a henteshez. Mit keres itt ilyen korán, amikor még minden asszony alszik, kérdezték a férfiak, mire azt válaszolta, hogy a napfelkelte színeit, és ízeit keresi, és a hentes vidáman felkiáltott, hogy akkor a legjobb helyen jár, és szavainak hangsúlyt rajzolva húzta végig ujjait a mindenféle sült, főtt, és füstölt húsok fölött, akár karmester vezényli zenekarát. A néni pár másodpercnyi hezitálás után egy emberes szál sült kolbászt kért mustárral, és egy ökölnyi főtt csülköt ecetes tormával, cseresznyepaprikával, hozzá két szelet kenyeret. És aztán kése van-e? -kérdezte a hentes. Úrihölgy a konyhán és a baromfiudvaron kívül nem jár késsel, válaszolt a néni. A hentes a pult alól elővette hatalmas kését. Rálehelt, és végig húzta a pengén papírtörölt, majd átnyújtotta a kést pult fölé. A néni mosolyogva megköszönte, és nekikezdett a falatozásnak. Egyszer a kolbászból vágott egy falatot, belemártotta a mustárba, majd tormából húzott szemöldököt a hústra, közben hersent a cseresznyepaprika is, a férfiak meg tátott szájjal bámulták az asszonyt. Miután Amál néni az utolsó falat csülköt is lenyelte, körbenézett a férfiakon, akik körbeállták a nénit, és kérdezték, hogy honnan jött, mivel foglalkozik tulajdonképpen. Az mindegy honnan jöttem, a lényeg, hogy hová tartok, amúgy meg festek, válaszolta, majd végigmérte a falakat és azzal folytatta, hogy igazán megérdemelnék ezek a kopár falak, hogy egy kis színt vigyen rájuk valaki, mire a hentes elnevette magát, hogy nem régen festettünk ki, de ha ekkora a szája, akkor bizonyítson, jöjjön vissza zárás után, kap egy éjszakát. Ha tróger munka lesz, akkor legfeljebb újramázoljuk, nevettek össze a férfiak. A hentes kezét rázott a néniel, mire az egyik férfi felharsant, hogy ezt meg kell örökíteni, és lekapott a kámpóról egy oldal füstölt szalonnát, és úgy nyomkodta a kiálló porcot, akár egy fényképezőgépet, fittyet hányva arra, hogy a szalonna csak az érfalon exponál.

Este elhelyezkedtem a dombon a távcsöveimmel, vártam a fejleményeket. Kis idő elteltével meg is érkezett a néni. Egy talicskában tolta a felszerelését, volt abban mindenféle ecset és festék. A hentes kinyitotta az ajtót, segített az öregasszonynak betolni a talicskát az üzlettérbe, és amíg az előkészült a munkához, a hentes kiporciózott egy jó adag kolbászt, hurkát, mellé többféle sava-

nyúságot, és egy üveg vörösbor is bontott. Amál néni bólított és mintegy elhessegette a hentes, miközben mondott neki valamit, a férfi pedig úgy meglepődött, hogy szó nélkül távozott is húsboltjából a hátsó ajtón, ami a házukba vezethetett, de előtte kulcsra zárta az üzlet ajtaját. Amál néni nem nyúlt a húshoz, ám a vörösbor meghúzta és elkezdte a munkát. Felállt a létrára, de nem csak úgy mázolta a falakat, hanem elkezdte megfesteni az üzlet legszebb húsait, mikor is nyílt az ajtó, amin a hentes távozott. Amál néni mérgesen abbahagyta a munkát, és lenézett a létráról. Láthatóan meglepődött, hogy egy fiatal lány lépett be az üzlettérbe. Lidi mondott valamit, talán azt, hogy ne is törődjön a jelenlétével, mert Amál néni folytatta a munkát, a lány pedig elkezdte az esti tornáját. A néni is felismerhette, hogy a hentes lányáé a legszebb comb az üzletben, mert hátra- hátrapillantott. Egyszer csak láttam, hogy az öreglány Lidi combját kezdi festeni a falra, és annyira tökéletes volt a hasonlóság, hogy már nem is a tornagyakorlatok alatt feszülő lábakat, hanem a készülő festményt néztem. Amikor végzett Lidi a tornával, Amál néni megmutatta a festményt a lánynak, aki elmosolyodott. Bizonyára imponált neki, hogy valaki ekképpen örökíti meg formáit, de aztán hirtelen el is komorodott. Lesütött szemmel mondott valamit a néninek, aki felemelte az ecsetet, és olyan ihletetten kezdett festeni, mintha élete fő művén dolgozna, és kezei alatt hamarosan egy formás sonkává vált az embercomb, és amikor készen lett vele, Lidi elégedetten bólított, majd sietve távozott az üzletből. Amál néni festett még a falra néhány sonkát, kolbászt, szalonnát, majd amikor végzett, megitta a maradék bort, megette a kiporciózott húsokat, és felkopogott a hentesnek, aki pár perc múlva meg is érkezett, és tátva maradt a szája a festmény láttán. Elmosolyodott és egyenként vette szemügyre a kompozíció darabjait, egy sonkánál hosszabban is elidőzött és felsóhajtott, bárcsak lenne ilyen szép darab a kínálatomban, lehetne a cégér is akár, majd végig nézte a többi képet is, a legvégén elégedetten bólított, kezét fogott Amál nénival, és kiengedte az üzletből. Amikor tiszta lett a levegő, lementem a dombról, és a hentesüzlet előtt éjszakáztam, nehogy valaki is megelőzzön a nyitásnál, mert az első akartam lenni, aki belép az üzletbe, látni akartam testközelből is a festményt. Hát te mit keresel itt, ébresztett a hentes, én pedig válaszoltam, hogy papa küldött némi húsert, ő meg erre, hogy gyere be, kicsit később nyitok, de volt itt egy kis felújítás, kíváncsi vagyok a véleményedre, meg segíthetnél takarítani. Ő itt a lányom, Lidi, ő is lejött megnézni nyitás előtt a nagy művet, mondta a hentes, és én zavaromban csak intettem Lidi felé, miközben próbáltam nem a combjaira nézni, mert éreztem magamon a hentes tekintetét, nem lenne jó ilyen fiatalon virsliben végezni. Néztem a képeket, és az elismerő hümmögésen és bólogatáson kívül nem csináltam mást, nehogy elszóljam magam. Zavarban voltam, mert éreztem, hogy amikor nem a hentes, akkor Lidi néz engem, és ennek ellenére sem tudtam levenni a szemem arról a sonkáról, amit Lidi combjaiból festett Amál néni. Szerinted is ez a legszebb? – kérdezte a hentes, mire én bólítottam, és akaratlanul megszólaltam: Azonnal kérném az egészset! Lidi elmosolyodott és lopva kacsintott, mint aki tudta, hogy mindent láttam. Ebből nem tudok adni, de van még ebből a finom sonkából, mondta a hentes, és kezébe vette azt a szép darabot, amiből mindig hozatok papával, na nem a füstölés, hanem a só miatt, mert a távcsóval látom, ahogyan torna közben az izzadság Lidi homlokáról rácsppen a húsrá.